

A visszatérített idő

LÁNG ANNA rajzai

– Vissza akarom kapni a száz évemet! – hisztizett Csipke Rózsa, miután a fess Fülöp herceg csókjától felébredt végtelennek tűnő álmából. A herceg olyannyira meglepődött, hogy még az udvari etikett kötelező „Isten hozott újra e földön...” kezdetű üdvözlését is elfelejtette.

– Ugyan, édes lányom! Minek neked az a sok alvással elfecsérelt idő? Örülj inkább, hogy véget ért! – korholta a kiráylányt az édesapja, miközben az évszázados port sepregette ruhájáról.

– Minek, minek?! – bosszankodott Csipke Rózsa.
– El akarom tenni ínségesebb időkre!

A herceg szeme kikerekedett a meglepetéstől.

– Az időt??? – értetlenkedett. – De hát minek... hogyan? Különben is, neked most örülnöd kellene, hogy felébresztettelek és megtörtem az átkot! A hivatalos forгатókönyv szerint ebben a pillanatban éppen a karomba kéne omlanod, és igent mondanod a házassági ajánlatomra!

– Pont ez az! Ha hozzád megyek, ezentúl semmire sem lesz időm! Apám már öreg az uralkodáshoz, és nincs fiú örököse. Mindig a birodalmat kell járnunk, hogy meggyőzzük az alattvalókat, te vagy a trón méltó utódja. Mást se csinállok majd, csak a választási kampányod beszédeit írogatom éjjel-nappal, egyeztetek a külhoni követek látogatásáról, összeállítom a hivatalos udvari ebédek menüjét, gondoskodom a vendégek szórakoztatásáról. Mi lesz így a terveimmel: a festőtanfolyammal Mikelandzselo mesternél, a „Száz év magány” című blogom indításával a varázsneten vagy a bűvárkodással a messzi Kilenc-tengeren?

– Kedvesem – fogta engesztelőre a szót Fülöp –, megígérem, ha túl leszünk a királyválasztáson, elviszlek egy sárkány-szigeti hajóútra!

– Nem érdekel a hajóút! A száz évemet akarom, amit elvesztettem, különben nem lesz esküvő!

Az öreg királynak és a hercegnek be kellett látnia, hogy Csipke Rózsa hajthatatlan. De vajon hol kaphatnának vissza egy egész évszázadot? A gonosz asszonyt, aki az átokkal sújtotta őket, már rég száműzték, és senki sem tudta, hová. Még szerencse, hogy Fülöp tájékozott volt a hivatalok világában, s eszébe jutott: csak nemrég nyitották meg a „Jóvátételi Hivatalt” a birodalom északi szegletében. Gyorsan lóra pattant és odavágtatott. A hatalmas üvegépület legfelső emeletén végre megtalálta az átok sújtotta személyek kárpótlásával foglalkozó irodát. Itt ki kellett töltenie egy csomó papírt és válaszolnia kellett egy rakás kérdésre. Végül megkapta az engedélyt az időjóvátételre.

Néhány nap múlva megannyi, több ezernyi perccel megrakott szekérrel érkezett vissza a palotához. Csipke Rózsa ahogy megpillantotta, elszégyellte magát. „Mit kezdenék én egymagam ilyen rengeteg idővel? Jut ebből másnak is!”

Azon nyomban elküldette a szekerek felét a faluban élő dolgozók embereknek, a másik feléből a palota lakóinak ajándékozott. A maradékot pedig gondosan elrakta, hogy minden álmát megvalósíthassa belőle, ha majd eljön az ideje.

LACZIK-PINTÉR EDIT